

Vrede

Christus Triumfatorkerk, 7 april 2024, Beloken Pasen

Lezing: Johannes 20: 19-31

Voorganger: ds. Jaap van den Akker

KOMEN

- Welkomstwoord door de ouderling van dienst
- Aanvangslied 'Zing ten hemel toe' (Lied 645: 1, 2 en 6)
- Moment van Stilte
- Begroeting en bemoediging
- Psalm van de zondag Psalm 111: 1 en 2
- Kyriëgebed
- Glorialied 'Ik zeg het allen dat hij leeft' (Lied: 642: 1, 2, 7 en 8)

WOORD

- Voor de kinderen

Gebed

Spelletje: welk geluid hoor je?

Lied met de kinderen Laat zo je licht maar schijnen (HH 685)

- Schriftlezing: Johannes 20: 19-31 (Jacqueline)
- Lied: 'Vrede zij u' (Evangelische Liedbundel 79)
- Preek

Bij ons is het inmiddels de achtste dag van Pasen, maar in de Bijbel is nog steeds de dag van de opstanding. Op de avond van de eerste dag van de week. Zo horen we in de eerste zin van de lezing van vandaag. Ze zijn met zijn tien bij elkaar. Tien leerlingen van Jezus – zonder hun leermeester. Judas is verdwenen, Tomas blijkt afwezig te zijn, en over Maria van Magadala horen we niets. Terwijl zij toch de eerste getuige van de opstanding was.

Terwijl zij toch even eerder op zijn minst langs moet zijn geweest bij de leerlingen. Zij ging naar de leerlingen om te vertellen van haar bijzondere ontmoeting in de graftuin. Over die onbekende man die de Heer bleek te zijn. Die ze pas herkende toen Hij haar naam noemde. Maria ging naar de leerlingen, zo staat er in vers 18 van Johannes 20 en ze vertelde hen alles: "Ik heb de Heergezien!"

Die dag is nog niet voorbij. De dag van opstanding.

Nou ja, opstanding.

De leerlingen zitten in angst en beven bij elkaar. Nog steeds ontredderd. Ondanks wat ze net van Maria gehoord hebben. Ze zijn bang. Ze hebben de deur op slot gedraaid. Zouden de Joodse leiders hen ook zoeken? Zij zijn tenslotte al drie jaar trouwe leerlingen van die Jezus van Nazaret.

Zouden de joden en de Romeinen inmiddels ook al gehoord hebben dat het graf leeg is? Zouden ze hun daarvoor verantwoordelijk achten?

Vragen – verwarring - en opeens is Jezus daar.

Tenminste is het wel Jezus? Jezus kwam toch nooit doorgesloten deuren? Herkennen de leerlingen hem wel meteen? Daar horen we niets over. Wel over hoe Jezus zijn handen en zijn zij laat zien. Er is iets fundamenteel anders aan deze opgestane Heer Jezus Christus. En toch is hij ook onmiskenbaar de gekruisigde Jezus van Nazaret, kijk maar naar zijn wonden.

Het is het wonder van de opstanding. Het geheim. Ja: het graf is leeg. Ja: het is echt dezelfde Jezus die het lijden is ondergaan, die nu als de opgestane en verrezen Heer voor hem staat, en

toch het is ook allemaal anders. Maria herkent hem niet. Hij verschijnt te pas en te onpas ondanks gesloten deuren - en verdwijnt dan weer.

Pasen. Het is dubbel. Alles is anders en toch is alles hetzelfde. Of misschien beter gezegd: alles is hetzelfde gebeven, maar in een totaal ander perspectief gezet. De wonden, de vernedering, het geweld. Het is er allemaal nog op de wereld. De oorlogen zijn er niet meer of minder om geworden. Er overlijden nog steeds mensen door ziekten en geweld.

Maar door die pijn en dat lijden heen wordt je gedragen. Deze verrezen Christus is door de dood heen gegaan. Hij heeft het lijden ondergaan, en hij staat hier voor hen, met de tekenen van zijn kruisdood in zijn handen.

Het is het dubbele van Pasen.

En dat dubbele van Pasen dat zit hem vandaag in het woord vrede.

Dat is wat Jezus zegt: "Vrede zij met jullie!"

Dat is wat Israëli's elkaar toewensen als ze elkaar tegen komen in de Ben Yehudastraat in het centrum van Jeruzalem. *Sjaloom!* Het is in het hedendaagse Ivriet zo iets als Hallo! Net als het "*Salaam Aleikum*" dat even verderop klinkt in Oost-Jeruzalem. Vrede met jou. Het klinkt net als "How our you", als je New York een winkel binnenstapt. Er wordt geen antwoord verwacht op deze vraag naar hoe het met je gaat, Het is een platgeslagen groet geworden.

Maar niet als Jezus daar staat in dat huis in Jeruzalem. "Vrede zij met jullie!", zegt hij. En nog eens: Vrede zij met jullie!

Het gaat om een andere vrede op de dag van opstanding. Een diepe vrede. De vrede van God. Vrede met jezelf.

Het is de diepe vrede die Jezus tijdens zijn hele leven op aarde heeft uitgedragen.

Hij vindt vrede met zichzelf, hij vindt vrede bij God, bij zijn vader.

Die diepe verbondenheid in de *Sjaloom* van God heeft hem die dertig jaar van zijn leven overleefd gehouden. Hij was diep bedroefd toen zijn goede vriend Lazarus overleed. Maar hij vond de vrede in God om hem op te wekken. Hij huilde de hof van Getsémané – bang om wat komen ging – maar hij vond kracht in zijn geloof en hield vol.

Hij ging als een furie met een zweep over het tempelplein toen hij zag hoe het huis van zijn Vader verworden was tot een rovershol. Maar ten diepste hield hij geloof en vertrouwen. Hij leefde in vrede met zijn Vader. Hij had vrede tegenover elke verleiding, in de woestijn tot aan het kruis. Hij vond vrede in zichzelf op momenten van afwijzing en bespottung. Hij lag rustig te slapen tijdens een vliegende storm op het meer van Galilea. En bij zijn allereerste optreden in Nazaret werd hij door een woedende menigte de synagoge uitgedreven en die wilde hem een ravijn in duwen, maar Jezus liep in alle rust weg, onaangeraakt en vol met vrede.

Had ik dat ook maar – denk ik dan. Als ik weer eens te snel reageer. Te primair en te snel op mijn teentjes getrapt. Een diepe innerlijke rust. Vrede in God.

Om deze vrede daar gaat het vandaag. Het is de vrede van de eeuwigheid. Het is de vrede van het Jeruzalem van ooit. Waar God tussen de mensen woont. Waar iedereen in vrede leeft. Waar het kind speelt bij het nest van de adder.

Deze vrede belooft Jezus zijn leerlingen. En dat is een andere vrede dan de wereld geeft. Geen afgedwongen vrede – geen Pax Romana zoals er toen heerste in het Romeinse Rijk. Geen vrede van het recht van de sterkste. Niet de vrede van een lauwe onverschillige, gevoelloze maatschappij. Vrede die voortkomt uit liefde. Vurige liefde.

Vrede voor wie de Mensenzoon in de steek lieten en verloochenden, vrede voor wie in schuld en schaamte gevangen zijn. Vrede voor wie zichzelf uit angst en verdriet hebben opgesloten.

Vrede die je soms laat huilen om de onafheid van de wereld en die je soms woedend maakt doordat het in deze wereld nog maar zo weinig lijkt op het koninkrijk. Maar die je ten diepste ook rust geeft omdat je weet: God staat hierboven. Of tilt óns erbovenuit. Onze God is de God van opstanding en eeuwig leven. Het is een vrede die alle verstand te boven gaat.

Jezus staat hier als de opgestane Heer en Hij zegt tegen zijn leerlingen: Kijk naar mijn wonden, net als mijn verheerlijkte lichaam, dat hier zomaar kan verschijnen, zijn ook mijn wonden verheerlijkt. Het leed is geleden. Ik ben de dood te boven. De wonden die een mens worden toegebracht, hoe gruwelijk ook, zijn het laatste niet. Het laatste is God. Die alles nieuw maakt. Zo worden de leerlingen iets gewaar van een leven dat niet te verwoesten is, van een goedheid die door geen dood teniet wordt gedaan, van een vrede die door geen enkele geweld verstoord kan worden.

Om die vrede gaat het vandaag.

Niet alleen voor de leerlingen, maar voor iedereen die durft te geloven dat deze vrede standhoudt en eeuwigheidswaarde heeft. Dat deze vrede van God komt.

Als je deze vrede ontvangt, dan ontvang je God zelf.

En zo is het ook opeens Pinksteren in het Evangelie volgens Johannes.

Want in dit Evangelie vallen Pasen en Pinksteren echt op een dag.

Jezus blaast over de leerlingen.

Hij blaast ze de adem in. Gods adem. Zoals God ooit de levensadem bij de mens inblies en hem tot leven wekte, zo is deze dag van opstanding een nieuwe schepping. Vrij en vol vrede kunnen ze opeens weer ademen. De deur mag van het slot. Ze worden gezonden om in vrijheid in dienst van de opgestane Heer de wereld in te gaan. Zoals Adam ooit het leven werd in gestuurd.

Leef – zegt God.

Leef – zegt Jezus.

Gelijk mij de Vader zond, zend ik ook jullie.

Leef in mijn vrede, en deel daar van uit.

En wees dan ruimhartig. Vergeef wie om vergeving vraagt. En als er mensen zijn die de schepping te niet doen, die Gods vrede tegenwerken, dan mag je ze vertellen dat ze God niet aan hun zijde vinden.

Leef in vrede en vrijheid. Als kind van de opstanding.

Amen.

- Muzikaal intermezzo

ANTWOORD

- Gezongen Apostolische Geloofsbelijdenis (Lied 340b)

MAALTIJD VAN DE HEER

- Voorbeden
- Collecte
- Nodiging
- Tafelgebed Liedboek 403d
- Onze Vader
- Vredegroet
- Vrede zij met jullie – ze Jezus op de dag van de opstanding tegen zijn vrienden.
- Breken van brood en schenken van de wijn
- Dankzegging

GAAN

- Slotlied 'De steppe zal bloeien' (Lied 608: 1 en 3)
- Zegen, gevolgd door gezongen "Amen"